

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

EL MAR NOS MIRA DE LEJOS

Espanya, 2017

Direcció: Manuel Muñoz Rivas

Durada: 93 min

Gènere: Documental

Idioma: Castellà

Data d'estrena: 02/02/2018

El rastre del temps modelat en el paisatge

A la nova fornada de directors del cinema espanyol sovint se'ls retreu una manca de risc i un acomodament que difícilment els fa sortir d'una certa zona de confort i d'acabar cuinant productes excessivament previsibles i domesticats. Sortosament, però, hi ha algunes excepcions que han optat per projectes molt més estimulants i suggerents, rodats sempre als marges de la indústria, d'una manera gairebé artesanal. Dues d'aquestes peces es van poder veure al darrer Festival de Cinema Europeu de Sevilla: "Niñato", l'esplèndida òpera prima d'Adrian Orr, i "El mar nos mira de lejos", el film de debut de l'andalús Manuel Muñoz Rivas.

Format com a cineasta a la prestigiosa escola cubana de San Antonio de los Baños, Muñoz Rivas ha triat pel seu primer film un material i un escenari que ofereix un enorme potencial: el paisatge coster de Doñana, que embolcalla en un context entre la llegenda i la mitologia, però a la vegada radiografiant l'ecosistema humà d'un espai extraordinari en perill d'extinció. La profunda veu d'un narrador ens introdueix en la recerca de la mítica Tartessos, una antiga civilització que suposadament descansa enterrada en el que ara són les platges del Parc Nacional de Doñana. Muñoz Rivas fa un exercici permanent de connexió entre aquest espai mitològic, qui sap si imaginat, del que no hi ha constància física, i el paisatge real, modelat pel vent, amb les emblemàtiques dunes que connecten els límits de la península amb l'imminent continent africà.

"El mar nos mira de lejos" és un autèntic exercici d'orfebreria fílmica. Més de cent hores de material filmat han acabat condensades en un gran treball de muntatge en un llargmetratge on destaca poderosament el treball de fotografia de Mauro Herce. Si Muñoz Rivas ja va col·laborar en la brillant òpera prima d'Herce –"Dead slow ahead", estrenada al Truffaut dins la programació del Festival Temporada Alta de 2016-, ara els papers s'interncanvien, i és la càmera d'Herce la que captura amb gran bellesa i

un extraordinari treball de composició les imatges que configuren "El mar nos mira de lejos". És en aquest terreny sinuós, subtil, sempre estimulants quan Muñoz Rivas demostra trobar-se més còmode. En aquest sentit, la pel·lícula funciona millor en la vessant antropològica, com a testimoni filmat dels vestigis d'un espai físic indemne encara a la pressió implacable de la societat moderna. Un espai, en definitiva, encara verge i pràcticament idèntic al de la imaginada Tartessos de la mitologia dels arqueòlegs i aventurers. Potser a la pel·lícula se li veuen més les costures quan treballa amb personatges de carn i òs –especialment els fragments centrats en la parella de joves-, perquè en certa forma aquests passatges es contradiuen amb l'esperit de llibertat i amb la filigrana estètica de la resta del film.

En aquesta vessant antropològica, "El mar nos mira de lejos" també connecta íntimament amb "La substància" del figuerenc Lluís Galter, que també vam veure al Truffaut en el Festival Temporada Alta 2016. Totes dues fan servir la càmera per retratar un espai, un paisatge, un ecosistema singular, i per reflexionar pausadament, però amb una mirada profunda, sobre el modelatge del territori, sobre el pas del temps, sobre la connexió entre els ecosistemes humà i natural. En definitiva, cinema del present, cinema necessari, cinema testimonial i sobretot cinema fet des de la convicció, la recerca i l'inconformisme.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona